

Creure per veure, de fet és una contradicció quan es parla de sentiments, i més si parlem de fe, perquè davant l'evidència no cal la fe. A partir de perdre la presència de Jesús, els que conviuen amb ell van haver de viure de la fe, recordar les paraules i els fets que van viure, millor encara; primer els fets i després les paraules. El que ens ha de convèncer del seu exemple és que se'ns diu que "Tots experimentaven el mateix: una pau fonda i una alegria desbordant i contagiosa".

El Cristianisme ha marcat el que en diem civilització occidental i, com tota "organització" mil·lenària, s'ha anat omplint de normes que sovint han fixat més l'orientació en el propi funcionament organitzatiu que en l'essencial del seu missatge. ¿On és avui dins la "nostra" Església la pau fonda i, sobretot, on és l'alegria desbordant i contagiosa? He posat nostra entre cometes, perquè la pèrdua de fe alegre no la tenim en exclusiva, però ens cal fer-la contagiosa tant als "nostres" com als altres que s'agermanen en una mateixa fe des de diferents pràctiques, o sigui en harmonia interconfessional.

Parlem de Pasqua de Resurrecció i deixem l'alegria de banda! He de tornar al P. Lluell i els seus sermons, concretament parlant de les lectures d'avui: "¿On és avui l'alegria en una Església a vegades tan cansada, tan seriosa, tan poc donada al somriure i al riure, amb tan poc humor i humilitat per a reconèixer els seus error i limitacions? ¿On és la pau en una Església tan plena de pors, de recels i desconfiances buscant sempre la pròpia defensa més que no pas la felicitat i el benestar de la gent? ¿Fins quan podrem seguir defensant les nostres doctrines d'una manera tan monòtona i avorrida si, al mateix temps, no experimentem l'alegria de viure, el goig, el contagi en Crist? ¿A qui atraurà la nostra poca fe si, a vegades, ja no podem ni aparentar que realment vivim d'ella?"

Doncs sí, malgrat el que pugui semblar degut a l'herència de molts mal entesos històrics poc evangèlics, seguim trobant milers i milers de persones que practiquen amb fets i esforços l'ajuda al proïsme en ambients difícils i ho fan en nom de la fe, encara que no en parlin gaire, però seguint la crida evangèlica d'estimar sense el pes de les normes on cal, a vegades, esquivar-les per poder caminar. Com em deia un mossèn molt compromès: prefereixo demanar perdó que demanar permís.

Afegeixo que generalment he trobat en les persones actives a favor del més desvalguts una alegria i un somriure molt més contagiós que en les nostres cerimònies, tot i que molts d'aquests sants del carrer, cerquen també la força de la comunitat per tirar endavant. Centenar d'entitats dins les esglésies, la Catòlica n'és un gran exemple, mouen milers de persones arreu del món i ho fan des de la senzillesa que les fa més properes i és en aquest mirar el feble i somriure al qui ho necessita, on molta joventut s'acosta a col·laborar i on troben l'autèntica alegria de la pau fonda.

S. Kierkegaard va escriure: "En la famosa Catedral compareix l'il·lustríssim Predicador general superior de la Cort, elegit entre els elegits i predica commogut sobre el text que ell ha elegit:" Déu ha triat el més vil i menyspreat del món" 1cor.1,28 i ningú no es va posar a riure".

Amb això queda clar que si volem ser creïbles, hem de ser autèntics. Només així serem capaços de contagiar un esperit desbordant d'alegria i esperança.